

*Detta brev skrev faster Regina till
Ingemar som tack för "Boken om Far"*

Uttran 25/10-94

Bästa Ingemar!

Tack för "boken om Gustav". Den kom två dagar efter det att jag fyllt 83 år. Den blev nästan som en födelsedagspresent. Jag blev glad över boken och även glad över att jag liksom räknas lite till släkten. Jag har alltid misstänkt och är fortfarande inte helt säker på att jag gör det.

Med rätta är Ni stolta över Er far. Gustav var en drömmare - men en med många strängar på sin lyra. Han var också vad man kallar en "god" man. Även om Gustav inte fick gå den väg, som han drömde om i sin ungdom så tror jag, att han ändå var ganska tillfreds med sin bana. Jag är övertygad om att hans förmåga att så visdomsfrön i unga själar var stor.

Gustav var redan vuxen - 17 år - när jag kom till familjen. Vi kom därför aldrig att stå varandra särskilt nära. Jag beundrade honom och såg upp till honom - det är visst och säkert. Med stor glädje minns jag hans besök. När Gustav kom hem blev det fest. Det sparades inte på någonting. T.o.m. Er farfar Martin, som annars var en mycket tystlåten och inbunden man, mjuknade och kunde både le och prata.

Ni berättar om Gustavs faibles för blommor och trädgårdar och jag tänker då på trädgården i Falkvik. Jag vet inte om Ni känner till att det var Gustav som gjorde den presentabel. Åren innan Gustav började att läsa i Växjö var ju Gustav hemma i Sölvesborg. Dessförinnan hade min far planterat många fruktträd. Varje vår lät far plöja upp all mark och sätta potatis. Punkt - slut. Jag antar att det under första världskriget och åren strax därefter var en nödvändighet. Det var ont om mat och ransoneringssystemet dåligt genomfört. Trädgården såg förmodligen inte särskilt rolig ut. Nu anlade Gustav till farmor Emelies stora glädje ett ordentligt grönsaksland. Det blev inte bara de vanligaste rotfrukterna. Gustav gjorde en drivbänk och drog upp både blomkål och huvudkål. Han lade gurklistor och odlade melon - ja t.o.m. sparris. För övrigt köpte Gustav jordgubbsplantor och vi hade vid den tiden en visserligen liten men givande jordgubbsodling med söta och goda bär. Till Emelies förtjusning tog Gustav hem massor av blomsterfröer från Weibulls. Han sådde dem i lådor och drog upp plantor på den varma och soliga glasverandan, för att sedan plantera ut dem i trädgården. Det blev många rabatter och små blomsterkullar och slingrande gångar. I övre hörnet mot skogen och invid tårpilen gjorde Gustav ett litet stenparti och snickrade en bänk så att man kunde sitta där och njuta av fåglingen. Det köptes hem kaprifol, vita syrener och schersminer, som under blomningstiden fyllde trädgården med väldoft. Ligusterhäcken planterades också vid den tiden. Äppelträden beskars och sprutades enligt alla konstens regler. Vi fick ren och vacker frukt och stora skördar. På hösten sålde Gustav äpplen på torget. Vi hade t.o.m. ett persikoträd i spalje på söderväggen - och vi fick frukt. Det kändes mysigt för en flickunge att höra "stassbornas" kommentarer, när de på söndagarna flanerade till Falkvik och stod där och beundrade blommorna. De tyckte att det var en riktig lustgård.

Som jag redan sagt tyckte jag Gustav var helt fantastisk - en riktig tusenkonstnär. Gustav var väl den ende som tog någon notis om "tösen". Det var Gustav som läste dikter och talade med mej om Fröding, Karlfält, Jändel m.fl. Gustav var den som lärde mig de första latinska namnen på blommorna. Gustav tog mej med ut i skogen och lärde mej en del om svamparna, och då inte bara om de vanligast matsvamparna.

Under mina tidiga barnår var det Gustav som var jultomten. Troligen var jag mycket barnslig ty det dröjde mycket länge innan jag kom underfund med att det var något "skumt" med tomten. Det enda som egentligen förvånade mej då var att tomten inte ville äta de vackra röda äpplen jag bjöd på.

Min allra, allra bästa sommar var den då Gustav och Ruth var fästepolk. De soliga veckorna då de var hemma på Falkvik glömmar jag aldrig. Nästan varje dag for vi med motorbåten ut på sjön. Gustav var som en sprallig ung pojke. Vi badade på kobbar och skär, vi kokade kaffe vid strandkanten och ibland blev det sillfrukost med nykokt potatis. Vi lyssnade på radio. Gustav hade riggat upp en antenn i båten. Vi var för övrigt, tack vare Gustav, den första familj i Sbg som hade radio - men det var förstås långt före den sommar jag nu talar om. Ibland åkte vi in till stan och Gustav bjöd på glass på Svea - stadens finaste konditori. Jag tyckte det var rena drömmen och sitta där och äta glass ur "silverskålar" på hög fot - jag som knappast varit innanför dörrarna på Svea. En som inte var lika förtjust var fader Martin, som tyckte det var en oerhörd lyx att bjuda "tösen" på glass. Det räckte mer än väl att jag blev bjuden på sylriga karameller - också det något utöver det vanliga. Några sommarveckor förgår dock snabbt. Visst blev det ännu många glada besök - men Gustav fick familj och besöken blev mer och mer sällsynta. Emilie gick till sina fäder. Det blev allt tystare, alltmer instängt och dystert. - -

Nu är jag gammal vorden - livet blev ingen dans på rosor! Nåja, det hade jag väl ändå inte förväntat mej. Tidigt lärde jag mej Jantelagen och dess efterklang har jag aldrig kunnat frigöra mej från. Det som är förgånget är förgånget. Det som gått snett kan man inte göra mycket åt. Det bara att se rakt framåt och balansera vidare tills ribban tar slut.

Mina dagar är mest fyllda av omsorg för det dagliga. Allt går numera så förfärande långsamt. Ännu orkar jag gå i skogen - det bästa jag vet. Jag plockar svamp. Trots att sommaren var så torr fick vi på höstkanten bra med svamp. Jag plockar blommor blad som jag pressar och sedan gör små roliga saker av dem. Broderar mycket och på kvällarna läser jag. Naturligtvis har jag varken någon förfinad eller djuplodande smak. Mest gillar jag reseskildringar och i synnerhet seglatser. det blir mycket historia och romaner med historisk anknytning. Läser även lyrik. Vad jag däremot avskyr är deckare och litteratur som har snudd på "tantsnusk".

För att återgå till "Boken om Gustav" så har jag funderat vem Karna kan vara och vilken roll hon spelade. Karna omnämns i den berättelse som handlar om julstormen 1902.

Än en gång ett varmt Tack!

Hälsningar Regina